

Nädala juubilar AADU JÕGIAAS 60

1991. aastal juhtis Aadu Jõgiaas Toompea lossis tegutsenud valitsuse sidegrupp, mis otsustaval hetkel tõkestas Eestisse saadetud Pihkva dessantdiviisi komandöri ja teletorni piiranud üksuse vahelist sidet nõnda, et komandöril ei õnnestunudki edastada käsklust teletorni ründamiseks. Nõukogude sõjamehed vahetasid sagedusi ja kanaleid, kuid Aadu meeskond suutis neil silma peal hoida ning keeras sidele vile peale iga kord, kui tähtsaid sõnumeid vahetama hakati. Lõpuks pandi lausa käskjalg käima, kes füüsiliselt viis informatsiooni sündmuspaigalt komandörile, ja vastupidi, – kuid sellise sidepidamisviisi abil ei olnud muidugi võimalik kiireid rünnakuoperatsioone läbi viia. Aadu enda sõnul oli nende sidegrupp võimeline takistama Pihkva dessantlaste sidet kahel põhjusel. Esiteks, Toompea lossi katusel asuv valitsusside antennipaiknes kõrgemal kui sõjameeste oma – raadiosides on see loomulikult oluline. Teiseks, sidegrupp kasutas üks-ühele sama tehnikat, mida sissetungi jaoks.

Mulle tundub, et Aadu Jõgiaasa sidegrupp oli väike, kuid fataalse tähtsusega kivike, mis tol otsustaval päeval takistas Nõukogude sõjamasina hammasrataste liikumist. Tõenäoliselt just selle abil möödus meie vabanemine veretult – ilma ühegi inimohvrit! Kuid Toompea sidegrupi tegevus on vaid viivuke Aadu värvikirevast elust. See, mis toob kuulsust ja au, ei pruugi alati olla inimese juures kõige olulisem. Raadioside on olnud Aadu kireks terve tema elu – juba 12-aastasena tegi praegune juubilar esmakordselt tutvust raadiojaamaga. Kiiresti sai selgeks, et Aadu tunneb ennast ülihästi raadiosidet pidades ning raadiojaam lööb tema käe all nurru. Fanaatilise raadioamatöörina pidas ta Põlvas raadioklubi, korraldas sidet autosõiduvõistlustel ja muudel suuritel avalikel üritustel, pani peaminister Edgar Savisaare tellimisel kokku Toompea erisidegrupi, oli loodud Eesti Piirivalve sideülem. Raadioamatöörina on Aadu Jõgiaas Eestis legendaarne. Tema autahvlil on kirjas sidepidamine 328 erineva

maa amatööridega, millega ta kuulub maailma paremikku. Aadut võiks iseloomustada kui rõõmsameelset inimest ja suurepäraselt suhtlejat – ta suudab vaba käitumise ning siira suhtlemisega sulatada

vestluse käigus jäisemategi kaasmaalaste südamed. Aadul on lai tutvusringkond, avar silmaring ning arvestatav faktimälu Eesti poliitikast enne ja pärast taasiseseisvumist. Märkimisväärne on tema

aastakümnete pikkune panus ühiskondlikku tegevusse: alates Kodukandi liikumisest, Kaitseliidust, ajakirjanikutööst, kohaliku omavalitsuse volikogust, Keskerakonnast kuni Vabariigi Valimiskomisjoni

e-valimiste toimkonnani välja.

Minu jaoks kõige olulisem iseloomustus Aadu kohta pärineb tema tütrelt, minu abikaasalt Avelt, kes peab oma isa väga oluliseks suunajaks lapsepõlves, kuna isa tegeles pidevalt tüdruku arendamise ja harimisega. Isalt pärineb Ave suur reisikirg ning sügav huvi raamatute vastu – tütre suur lugemus päädis sellega, et ta keskkooli ajal võitis vabariikliku kirjandusolümpiaadi. Aadu oli oma tütrele väga pühenduv ja motiveeriv isa, mis on üks parimaid omadusi, mis ühel mehel üldse olla saab.

Tasub veel mainida, et praegusel hetkel omandab Aadu, kes tähistab 13. veebruaril 60. sünnipäeva, kõrgharidust Tallinna Tehnikaülikoolis, kus ta on küll oma kursuse vanim, kuid sugugi mitte kehva õppeedukusega tudeng.

Jääme huviga ootama Aadu Jõgiaasa raamatu “Veretu võitlus” trükkandmist. Soovime juubilarile head tervist, kordaminekuid ühiskondlikus töös ja palju õnne isiklikus elus!

*Tarmo Lausing
väimees*